

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady solidarności narodowej zdefiniowanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), która jest zasadą ogólną prawa. W tym zakresie skarżący podnosi, że TSUE twierdzi, iż system przeznaczony dla określonej kategorii ludności lub pracowników nie jest systemem ustawowym, lecz systemem zawodowym. Twierdzi, że w niniejszym przypadku – ze względu na dyskryminację, jaka jego zdaniem istnieje pomiędzy osobami prowadzącymi działalność na własny rachunek zmuszonymi do przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego pracowników prowadzących działalność na własny rachunek (zwanego dalej „RSI”), nawet w przypadku zerowych obrotów lub deficytu, a innymi jednoosobowymi przedsiębiorstwami, pracownikami, a także urzędnikami – wyraźnie nie chodzi o system ustawowy.

Poza tym skarżący twierdzi, że zasada solidarności, na której zdaniem państwa francuskiego oparty jest RSI jako ustawowy system zabezpieczenia społecznego, została w niniejszej sprawie naruszona przez RSI, ponieważ skarżący jest wzywany do zapłaty minimalnych i ryczałtowych składek, nawet gdy osiąga niski przychód. Poza tym może on zostać całkowicie pozbawiony świadczeń chorobowych lub emerytalnych w przypadku zapłaty składek w niewystarczającej wysokości lub w przypadku zwykłego opóźnienia w zapłacie, co nie ma miejsca w przypadku innych pracowników francuskich należących do innego systemu zabezpieczenia społecznego.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 9 traktatu o Unii Europejskiej, ustanawiającego zasadę równości pomiędzy wszystkimi obywatelami Unii, w zakresie, w jakim nie jest możliwe obliczenie wysokości składek RSI w sposób niekorzystny dla osób prowadzących działalność na własny rachunek, takich jak skarżący, w stosunku do innych pracowników francuskich. W konsekwencji Komisja, poprzez umorzenie postępowania w sprawie wniesionej przez skarżącego skargi, naruszyła zasadę solidarności narodowej, zdefiniowaną przez TSUE jako zasadę ogólną prawa, oraz art. 9 traktatu o Unii Europejskiej, co powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności wydanej przez nią decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)

(Sprawa T-453/18)

(2018/C 352/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Biasotto (Treviso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Le Divelec Lemmi, R. Castiglioni i E. Cammareri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: OOFOS LLC (Reno, Nevada, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OOF – zgłoszenie nr 14 961 767

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 maja 2018 r. w sprawie R 1270/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie niniejszej skargi w całości;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i, w konsekwencji, uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 961 767 dla wszystkich wskazanych towarów i usług należących do klas 18, 25 i 35 (lub, w danym wypadku, wezwanie EUIPO do ponownego rozpatrzenia odwołania skarżącej z dnia 15 czerwca 2017 r., lecz tym razem poprzez porównanie zgłoszenia spornego znaku towarowego ze znakiem towarowym wnoszącej sprzeciw objętym wcześniejszą rejestracją międzynarodową nr 1 258 728);
- obciążenie EUIPO i interwenienta całością kosztów postępowania poniesionych w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniach przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)

(Sprawa T-454/18)

(2018/C 352/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Biasotto (Treviso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Le Divelec Lemmi, R. Castiglioni i E. Cammareri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: OOFOS LLC (Reno, Nevada, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie unijnego znaku towarowego „ONO” – zgłoszenie nr 14 961 791

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie R 1281/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi w całości;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości poprzez potwierdzenie co do istoty stwierdzenia EUIPO dokonanego w decyzji z dnia 17 maja 2017 r. dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2683558 i, w konsekwencji, uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 961 791 dla wszystkich zgłoszonych towarów i usług należących do klas 18, 25 i 35;
- obciążenie interwenienta całością kosztów postępowania poniesionych w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniach przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-